

ХУБАВЕЛКА

Превод от чешки: Георги Карагъзов, 1956

chitanka.info

Един стар баща имал три дъщери. Двете били много своенравни, но третата била добра и тиха и се наричала Хубавелка. Баща им един ден се готвел да иде на панаир. Двете момичета веднага поръчали да им донесе едно, че друго, че трето — все хубави неща, а Хубавелка мълчала и нищичко не поискала. Като видял, че нищо не иска, баща ѝ се обърнал към нея и рекъл:

— Ами ти, Хубавелке, какво искаш да ти донеса?

Тя му отговорила:

— Ех, тате, толкова грижи имаш вече, какво и аз да искам! Ако видиш някъде хубава розичка, донеси ми я.

Бащата отишъл, накупил всичко и не му останало нито грош, за да купи нещо на Хубавелка. Нямащо какво да прави — трябвало да се върне в къщи. Ала по пътя той се ядосвал, че нищо не ѝ носи и все мислел как да я зарадва.

Както вървял, изведнаж се озовал пред един замък, в градината на който имало храст с чудно хубави рози. Бащата се зарадвал и си спомнил: „Нали тя ми каза да ѝ занеса поне една розичка! Ще ѝ откъсна, за една роза няма да ми вземат главата я!“ Влязъл той в градината и откъснал една роза. Ала щом сторил това, изневиделица се появил грамаден змей, спуснал се право към него и извикал:

— Как смееш да късаш!

Бащата видял змея и се изплашил. Какъв страшен змей! А той го запитал:

— За кого я късаш?

Бащата го помолил да му прости. Казал му, че има дъщеря в къщи, че на панаира не му останал нито един грош да ѝ купи нещо, та искал да ѝ занесе поне тази роза.

— Нося в торбата на другите дъщери, каквото си поръчаха, а Хубавелка нищо друго не поиска.

Тогавя змеят му отвърнал:

— За наказание, дето се осмели да ми късаш розите, ще ми доведеш тук своята Хубавелка да ми служи една година. Ако не искаш, жив оттук няма да излезеш.

Бащата пак молил змея да му прости, да иска всичко друго, но не и това, защото за Хубавелка то ще е все едно самата смърт. Ала змеят не отстъпвал и настоявал да я доведе. Бащата нямащо какво да прави, трябвало да му обещае и да остави даровете в залог, докато доведе

дъщеря си. Змеят му позволил да вземе само розата за Хубавелка. Ще не ще, бащата сложил торбата до хроста и тръгнал. Пристигнал с плач в къщи. Дъщерите изтичали да го посрещнат и завикали:

— Какво ни носиш, тате? Защо плачеш?

— Ах, мили деца, нещастие ме сполетя — отвърнал бащата.

— Какво се е случило? — заразпитвали го момичетата, а бащата само казал:

— Ах ти, моя Хубавелке, ето, донесох ти розичка.

Тогава другите се нахвърлили върху му:

— На нея носиш, а на нас нищо! За нея винаги ще има нещо похубаво! — и започнали да му се карат, чак страх да те хване.

Тогава баща им разказал за нещастieto: как откъснал за Хубавелка една роза, как змеят го хванал и трябвало да му остави в залог подаръците, които купил за тях.

— И няма да ни ги върне, докато не я заведе при него да му служи — завършил той.

Дъщерите пак започнали да го нападат, че тя винаги трябвало да получи нещо особено, докато Хубавелка им рекла:

— Мълчете, ще отида! Ти, тате, само ме заведи, нека да си получат нещата.

Бащата похапнал надве-натри, скочил и повел Хубавелка към замъка. Като стигнали, влезли вътре, но никъде не срещали жива душа. Навсякъде било пусто. Най-после те отворили една врата, където било написано: „Стая за Хубавелка“. Отворили втора, там също пишело: „Стая за Хубавелка“. Такива стаи имало девет. В десетата била сложена маса, отрупана с ядене, и две легла и също пишело: „Стая за Хубавелка“.

Бащата казал:

— Това е сигурно за нас. Ти си Хубавелка, а ядене има за двама ни — ще останем тук, ще се нахраним и ще легнем да поспим.

Като се нахранили, легнали си и понеже били много уморени, спали чак до сутринта. Когато се събудили, бащата се разделил с Хубавелка и й казал:

— Живей щастливо и си спомняй понякога и за мен.

А тя го попитала:

— Къде ще намеря змея?

Баща й отговорил:

— Сигурно е при оня храст, където оставих торбата.

Тогава отишли в градината при розите — торбата била там. Змеят веднага се появил и рекъл:

— Водиш ли ми я вече? Значи, това е Хубавелка! Вземи си торбата, а ти, Хубавелке, ще останеш тук на служба.

Бащата и дъщерята отново се сбогували и двамата се разплакали. После змеят рекъл:

— Не плачи, Хубавелке, тук няма да ти е лошо. Всичко ще имаш предоволно, само че трябва да правиш, каквото аз поискам.

Хубавелка попитала:

— А какво трябва да правя?

— Яденето ти ще е винаги приготвено, само ще се разхождаш из градината и стане ли единадесет часа, ще ми полюлееш главата на скута си, а като я полюлееш, пак ще се разхождаш и ще си почиваш.

Хубавелка се изплашила, че трябва да люлее главата на змея, при все че след като ѝ заговорил тъй кротко ѝ с човешки глас, не се бояла толкова от него. А той продължил:

— Не се опитвай да бягаш! Недей и помисля за такова нещо, защото няма да ти помогне; само ме слушай!

И Хубавелка ходела, където си искала, а като станело единадесет часа, змеят винаги тихичко допълзявал и слагал глава на скута ѝ. Той така тъжно я гледал, че ѝ ставало жално за него.

Тъй минавало ден след ден, времето текло, било ѝ само мъчно, че никъде няма жив човек. Нямало с кого да поговори, само със змея разменяла по две-три думи на ден. Но колкото повече време минавало, толкова по-малко се бояла от него.

Един ден, като седяла в градината, Хубавелка си спомнила за баща си. Много се натъжила и когато змеят дошъл да му полюлее главата на скута си, отблъснала го. А клетият змей сякаш се поболял от мъка, скрил се и вече не се показал. На Хубавелка ѝ станало още по-мъчно, след като и него не виждаше. Така се разплакала, че змеят излязъл и тя го милвала, милвала и се радвала, че поне той е при нея, че поне с него може да си поговори. Оттогава никога вече не го пъдела, като дойдел при нея да му люлее главата.

Така продължило цяла година. Един ден, както седяла и милвала главата на змея, изведнаж кожата му се свлякла и от нея излязъл човек.

Той бил омагьосан принц, който отново добил човешкия си образ. Прекрасният момък коленичил пред Хубавелка и казал:

— Хубавелке, ти ме освободи, понеже ме съжали, и затова ще станеш моя жена. Аз бях омагьосан принц, на мен принадлежи замъкът и всичко, което е тук, заедно с омагьосаните слуги и слугини — ще видиш само колко свят ще се насъбере сега.

И наистина в замъка, където преди това не се виждал жив човек, изведнаж се разтичали толкова слуги и слугини, че Хубавелка не можела да се начуди откъде са се взели. А принцът веднага изпратил да повикат бащата на Хубавелка за сватбата. Баща ѝ много се зачудил как може да правят сватба, като в замъка няма жива душа. Веднага се приготвил да отиде на сватбата, но дъщерите му също си облекли новите дрехи и поискали да отидат с него.

— И ние ще дойдем, щом Хубавелка ще се жени! — казали те. Като стигнали там, сестрите на Хубавелка не могли да се нагледат на хубавия принц, на нея и на дрехите ѝ — целите били от дантели и коприна. Те ѝ завиждали, но и да завиждат, и да не завиждат, нищо не можели да направят. Хубавелка ги видяла и при все че била много щастлива, ѝ станало криво, задето те винаги се отнасяли лошо към нея. Казала на своя принц, че отишла в замъка само заради тяхната злоба, но че сега е много радостна, задето го е освободила, след като той бил човек.

След сватбата сестрите трябвало да се върнат в къщи, принцът ги изгонил, но бащата оставили при себе си. Всички живеели честито, имали всичко в изобилие и ако не са умрели, сигурно още живеят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.